

NGÀI ĐÃ CHẾT

HỒNG BÌNH

1. Chiều kia trên đồi Can Vê, kia một người gục ngã đau
2. Chiều kia trên đồi Can Vê, trời lạnh buồn nhuộm tím không

thương trên vai gầy gánh tội nhân gian. Vì yêu nhân loại đắm
gian, Chúa hiển mình cứu độ muôn dân. Vì **yêu** nhân loại đắm

đuối, để một lần Ngài hiển dương trao, cho con người ân tình cao
đuối, để một lần Ngài chết đơn côi, chết tủi sầu trên đồi Can

siêu. Ngài Ngã xuống trong chiều lê thê, Thập giá
Vê

đó mang nặng u mê, tình yêu ôi ân tình cao siêu, Ngài đã

hiển trao trọn kiếp người. Trần thế hỡi xin đừng chân

xem, Ngài đã chết cho đời hôm qua và đang chết cho đời hôm

nay và mãi chết cho đời hôm mai